Tapınakçılar Siyonistler ve Masonlar – Birinci Kitap

Bölüm 16

Önceki Bölüm : Tapınakçılar

Tapınak Şövalyesi Olmak

Bu kısa bölümde Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nda bir adayın inisiyasyon (tekris) işleminde uygulanan ritüelik tören ile bağlantılı olmak üzere, elde edilebilmiş bilgilerden derlenmiş bir özet sunacağız.

Ezoterik nitelikli kurumlar hakkında bilgi edinilirken, bu gibi törenlerin nasıl yapıldığı, neleri içerdiği hep merak konusu olmuştur. Bunun bir nedeni, herhalde bu konuda hiç olmadık, yadırganacak hatta töre bakımından aykırı birtakım şeyler yapılmakta olduğunun söylenmesi ve bu söylentilere kapılmak suretiyle öyle sanılmasıdır. Bundan ötürü de ilgili kurum ya da örgüte birtakım suçlamalar yöneltilir. O kurum ya da örgütün üyelerine kötü gözle bakılır.

Hele bu suçlamaların kaynağında dinsel inançlar ya da dinsel bakımdan otorite sayılan birisi varsa, söylentilerin doğruluğundan hiç kuşku duyulmaz.

Bu, tarih boyunca böyle gelmiş, günümüzde de böyle gidiyor.

Kimileri kuşkucudur; herhangi bir yerde anlatılanların doğru olup olmadığını bir başka kaynaktan da inceleyerek sorgulamak ister. İşte bu pek doğaldır ve gerçekler araştırılıyorsa yapılması gereken de budur.

Kimileriyse önceden ve belki bir başka nedenle "güvenilir" olarak nitelediği bir ağızdan anlatılanların doğrulanışını görmek ister.

Bu tutum, bir bakıma ön yargının pekiştirilmesi eğilimidir. Ya doğrulanmazsa?... O "güvenilir" olarak nitelenen ağız, güvenilirliğini yitirir mi? Aksi kesin bir şekilde kanıtlanıncaya dek değil. Aksini kanıtlayacak olan bilimdir fakat güvenin temelinde "inanç" varsa, körü körüne bir bağlanma varsa, Bilim pek işe yaramaz.

Tapınakçılarla bağlantılı olarak da durum pek farklı değil... Çok bildiği varsayılan bir kişi bir zaman bir yerde bir şey uydurmuş, sonra kitleler onun peşinden gitmiş. Buna tarihte bir kimsenin Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'na kabul edilmesi de zahil.

Ne yazık ki bu konu üzerinde pek az yerde bilgi bulunabiliyor. Dolayısıyla buradan anlatılacaklar ne bir ön yargı oluşturulmasına yol açabilir ne de bütünlenmiş bir doğru bilgi birikimi sağlayabilir. Okuyucuya, olanağı varsa, bu bilgileri başka kaynaklardan da inceleyerek, doğru olup olmadıkları üzerine kendi görüşünü oluşturması önerilir.

*** * ***

Tapınak Şövalyesi olmak isteyen bir kişinin nasıl bir işlemden geçtiğini anlatarak başlayalım.

Bundan sonra ona “aday” diyeceğiz.

Adayın, en az 21 yaşında ve doğuştan özgür bir kişi olması, başka bir tarikat ile bağlantısının bulunmaması, ayrıca hiç kimseye karşı herhangi bir yükümlülük taşımaması ya da borçlu olmaması gerekliydi.

Burada ilginç bir terimle karşılaşıyoruz: Özgür olmak değil, “doğuştan özgür” olmak. Bu konu önemli ve bilmeyenler için üzerinde durulması gerekli.

Ortaçağda, Avrupa toplumlarında soylular, askerler, rahipler ve tüccarlar gibi ayrıcalıklı sınıflardan olanlar vardı. Bunlar özgür insanlardı. Çocukları da özgür sayılırdı. Toprağa bağlı olarak yaşayan kitle, öyle denmese bile aslında “köle” sayılırdı; özgür değildi. Onların çocukları da büyükleri gibi olur, onların da özgürlük hakkı yoktu. Fakat bu insanlara ileride özgürlük tanınabilirdi. Ancak bu sonradan özgürlük elde etmiş olanlar, doğuştan özgür değildi. Doğuştan özgürlük, ancak özgür ana-babanın çocuğu olmakla elde edilebilirdi.

Örgüt genişlemeye başlayınca, bu koşullar, tarikata şövalye olarak değil de “çavuş” olarak alınacak bir yardımcı için de geçerli sayıldı. Tapınak Şövalyesi olacaklar için ise koşullar artırılıp zorlaştırıldı. Adayın, mutlaka bir şövalyenin oğlu olması ve evli olmaması da zorunlu tutuldu.

Avrupa toplumlarında doğuştan özgür olmak öyle önemli tutulmuştu ki, aradan yüzyıllar geçtikten sonra bile bazı kurumlarda, o kurumlara üye olarak girebilmek için doğuştan özgür olmak bir koşul olarak korundu.

İşin ilginç ve yadırganabilecek yanı, bu koşulun görüldüğü kurumlardan birinin de Masonluk oluşudur. Özgürlüğün bir temel ilke olarak benimsendiği Masonluğun ilk yasalarında, İngiliz etkisiyle bu terime açıkça yer verilmiş, sonra yasanın bu kısıtlayıcı koşulu değiştirilemeden kalmış, ancak yorumu “özgür insan olmak” biçiminde yapılabilmiştir.

*** * ***

Yeni bir Tapınak Şövalyesi adayını en az iki şövalyenin önermesi ya da birinin önerip bir diğerinin de bu öneriyi desteklemesi gerekliydi.

Öneri, ilgili komandör aracılığı ile onun bağlı olduğu karargâh üstadına iletilirdi. Bir Tapınak Şövalyesi tarafından yapılan önerinin uygun olduğuna güvenmek gerekirse de, adayın niteliklerinin elverişli olup olmadığı araştırılırdı.

Tarikata hiçbir sağlık sorunu olmayan, atletik yapılı kişiler alınırdı. Bir aday, daha önce sıradan bir şövalye olsa bile sıkı bir sağlık kontrolü ile sınamadan geçirilirdi. (Hatta önceleri birkaç ay süren bir "sınama dönemi" bile konmuş ama bu sonradan hafifleştirilmiş.)

İyi bir Hıristiyan olmak gerekmesine karşılık; yararlı bulunursa, aforoz edilmiş kişiler bile alınabilirdi. Bunun için; önce söz konusu aforozun, tarikatın "piskopos" düzeyindeki rahiplerinden biri tarafından araştırılıp incelenmesi, haksız olduğu kanısına varılırsa kaldırılması gerekirdi.

Gücü düşünebiliyor musunuz?... Herhangi bir piskopos hatta belki de bir başpiskopos hatta belki bir kardinal, yapıp etmeleri nedeniyle bir kişiyi aforoz ediyor... Sonra tarikatın bünyesinde bu aforoz kaldırılıp o kişiye "Tapınak Şövalyesi" unvanı verilebiliyor. Böylece o kişi, toplum içinde çok üstün bir düzeye çıkıp bundan böyle tarikatın dışında kendisinin üstünde hiçbir otorite tanımaz olabiliyor. [Bu sözü söyleyişimiz erken oldu. Bir Tapınak Şövalyesinin ne gibi üstün nitelik ve ayrıcalıklarla donatıldığını izleyen bölümde göreceğiz.]

Bu ön inceleme tamamlanıp da başka bir sakınca görülmez, böylece adayın şövalye olarak kabul edilebileceği anlaşılırsa, aday, tarikatın bir kilise ya da şapelinde, ilgili bölgenin üstadının yönetiminde, sadece o bölgenin şövalyelerinin katılacağı bir inisiyasyon törenine çağrılırdı. Her keresinde tek bir aday...

* * *

Tören, mutlaka gecenin ilerlemiş saatlerinde ve çok sıkı koruma önlemleri alınarak yapılırdı.

Törene başlanmadan önce adayın, orada toplanmış olan herkesin önünde niyetini ortaya koyması gerekirdi.

Aday, "Tapınak Şövalyesi" olmak istediğini açıkça belirtmeli, bunu niçin istediğini de söylemeli, hazır bulunan şövalyeler de onun bu isteğini içtenlikle dile getirmekte olduğuna inanmalıydı.

Bunun için, adayın açıklamasından sonra karargâhın üstadı, şövalyelere, onun tarikata kabul edilmesine herhangi bir itirazı olan bulunup bulunmadığını birkaç kez üst üste sorardı. Karşı çıkan olursa gerekçesi sorulurdu. Bu soru şövalyelere özellikle adayın gözü önünde yöneltilirdi ki, aday da kabul edilmeyecek olursa gerekçesini öğrensin.

Karşı çıkan olmazsa, adayı önceden tanımayan en az iki deneyimli şövalye onu yanlarına alıp küçük bir odaya götürür, sıkı bir sorgulamadan geçirirdi. Sonra adayı yalnız başına bırakıp döner, üstada aday hakkında nasıl bir kanıya varmış olduklarını anlatırlardı.

Bu anlatım üzerine üstat, hazır bulunan şövalyelere söz verirdi. İsteyenler görüşünü belirtir, sonunda oylama yapılırdı.

Adayın kabul edilebilmesi için oy birliği gerekliydi. Tek bir şövalye bile karşı çıkacak olursa, tarikata alınması işlemi durdurulurdu.

Bunun anlamı, adayın önceden bilinmeyen ya da fark edilmemiş birtakım noksanlarının ya da bir sakıncalı durumunun son anda keşfedilmiş olmasıydı. Bunlar giderilebilirse, yeniden çağrılması söz konusu olabilirdi.

* * *

Adayın tarikata kabul edilmesi uygun bulununca; yine herkesin önüne getirilir, bu kez belli bir ritüelin uygulandığı inisiyasyon törenine başlanırdı.

Önce adaya tarikatın ilkeleri, kuralları, yöntemleri, şövalyelerin yükümlülükleri okunur, ara sıra durularak o aşamaya kadar okunmuş olanı kabul edip etmediği, bunlarla bağlantılı olmak üzere sakıncalı bir durumunun bulunup bulunmadığı sorulurdu. Adayın, bunların hepsine uyum göstermesi gerekirdi. Herhangi bir konuda duraksama gösterirse, kararsız olduğu ya da yalan söylemeye çalıştığı görüşüyle tarikata kabul edilmesi reddedilmiş sayılır, ertesi aşamaya geçmeden törene son verilirdi.

Bir kez bu aşamadan geçtikten sonra tarikata kabul edilmeyen adayın kimliği tüm örgüte duyurulurdu. Artık yaşamı boyunca hiç bir şekilde ve hiçbir yerde Tapınak Şövalyesi olamazdı.

* * *

Asıl inisiyasyon törenine başlandığında neler yapıldığı bilinmiyor. Bunlar hiçbir yere yazılmamış, kesin bir ağız sıkılığıyla saklanmış.

14. yüzyıl başlarında Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın ortadan kaldırılmasına girişildiğinde, daha önce tarikattan herhangi bir nedenle kovulmuş olan kimi şövalyeler ile itirafçılardan bu konuda bilgiler elde edildiği ileri sürülmüştür. Bu bilgiler, şövalyelerin suçlu olduğunun kanıtı sayılmıştır. Fakat ne denli doğru oldukları da kuşkuludur.

[Tapınak Şövalyelerinin hangi suçları işlemiş olduğuna ilişkin iddialara daha sonraki bir bölümde değineceğiz.]

İnisiyasyon ritüelinin ayrıntıları bilinen bölümü, son aşamasıdır. Çünkü bunun yazılı bir metni bulunmuştur. Burada ancak onu anlatma olanağımız var. Aslında bu bile törenin tümü hakkında bilgi edinmemize yetiyor.

Aday, ellerini bağlayarak üstadın önünde yere diz çöker, üstadın birbiri ardınca kendisine yönelttiği soruları yanıtlardı. Bunlar, tarikatın daha önce belirtilmiş kuralları uyarınca Tapınak Şövalyesi olduğu zaman takınacağı tutum, yapacağı işler ve üstleneceği görevler ile ilgiliydi. Bu bağlamda tarikatın üç ilkesi yani "yoksulluk", "bekâret" ve "bağlılık" üzerinde ayrı ayrı ve uzun uzun durulurdu. Adayın, bu soruların hepsini «Tanrı'nın yardımıyla evet!» diyerek yanıtlaması gerekirdi.

Bu soru-yanıt biçimindeki ritüelik diyalog sona erdiğinde, adayın ant içmesine sıra gelirdi.

Kilisenin rahibi, İncil ile dua kitabının belli yerlerini açarak adayın önüne yerleştirir, bir elini İncil, diğerini dua kitabı üzerine koymasını sağlardı. Bu son aşamada, adayın Tanrı'nın ve Meryem'in huzurunda olmak üzere sırasıyla şöyle söz verişlerde bulunması gerekirdi:

«Yaşamım boyunca tarikatın ilke ve kurallarına kesinlikle uyacağım.»

«Üstadıma ve tarikattaki üstlerime bağlı kalarak verecekleri buyruklara kesinlikle uyacağım.»

«Kudüs'ü ve Hıristiyanlığın sahip olduğu değerleri tüm gücümle koruyup savunacağım.»

«Üstadımın onayı olmaksızın tarikatı terk etmeyeceğim.»

«Bir Hıristiyanın hakkı olan şeylerden yoksun edilmesine yol açabilecek hiçbir tasarım ya da eylemde bulunmayacağım.»

Ant içme sona erince, üstat ona şöyle derdi:

«Şu halde kardeşim, Tanrı'nın, sevgili Meryem'in, Romalı Aziz Petrus ile Papa babamızın ve tüm Tapınak Şövalyesi kardeşlerimizin adına, seni ve bundan pay almalarını öngördüğün babanı, anneni ve tüm aileni, bu tarikatın başlangıcından beri yapılmış ve sonuna kadar yapılacak tüm iyi işlerine kabul ediyoruz. Aynı şekilde sen de hepimizi yapmış olduğun ve yapacağın tüm iyi işlere kabul edeceksin. Sana, ekmek ve su ile birlikte tarikatımızın giysisi, çalışma ve güçlüğün yeterliğini güvenceleriz.»*

Aşağıda, bir aday Tapınak Şövalyeliğine alınırken, olasıdır ki kendisine Tapınak Şövalyesi unvanın verildiği anı yansıttığı belirtilen bir resim görüyoruz. [Ancak bu resim biraz yanlışlık içermekte olsa gerek. Anlatılanlara bakacak olursanız, bu yanlışları siz de görebilirsiniz.]

Kaynak: http://www.figurines-12-pouces.com/fr/9086-templiers-l-adoubement.html

Aday, böylece "Tapınak Şövalyesi" niteliğiyle tarikata alınmış olurdu.

Yeni şövalye ayağa kaldırılıp üzerine tarikata özgü beyaz tunik giydirilir, bir eline her iki yüzü keskin şövalye kılıcı, diğerine bir gürz verilir, bir omzuna kalkan asılır, beline de bir kemer bağlanıp hançer takılırdı. Sırtına mantosu da atıldıktan sonra, kilisenin rahibi Tevrat'ın *"Mezmurlar"* adlı kitabındaki 132. Mezmuru, okur, ardından törene katılan tüm şövalyeler topluca bir ilâhî söylerdi.

Son olarak üstat yeni şövalyenin yanına gelir, boynuna tarikatın kırmızı renkli haçından oluşan madalyonunu takıp onu dudaklarından öperdi.

Yeni şövalye üstadın yanı başına oturtulduktan sonra, kilisenin rahibi bir Tapınak Şövalyesinin görevleri hakkında vaaz verirdi.

[* Bu anlatımın alınıp Türkçeye çevrildiği kaynak: Translation of the Original Requirements and Investiture Ceremony of a Knight of the Temple by H.E. the Baron of Richecourt KGCTJ", www.ordotempli.org, Haziran 2004]

*** * ***

Masonluğa kabul edilenlerin ant içme (yemin etme) yöntemi, Tapınakçıların yukarıdaki yöntemine pek benziyor.

Tapınak Şövalyeleriyle Masonluk arasında benzerlikler gösterenlerin ileri sürüşleri boşuna olmasa gerektir. Elbette sırf bir ritüelik tören ve bunun sonundaki ant içme yöntemi böyle bir benzerlik kurulması için yeterliyse...

Bilmeliyiz ki, Masonluk, Tapınak Şövalyeleri Tarikatı ile benzerlikler gösteren yegâne kurum değildir. Diğer birçok ezoterik örgüt ya da kurum da bunun gibi benzerlikler sergiler. Hatta birçoğunun benzerliği daha da belirgindir.

Kaldı ki günümüzde bu benzerliği açıkça sergileyen, Tapınak Şövalyeleri Tarikatı adını taşıyan hatta tarihteki Tapınak Şövalyeleri'nin çağdaş uzantısı olduğunu ileri süren örgütler de var.

Bunlar göz önüne alınınca; Masonluk, sonraki bir sırada kalır.

Genel olarak benzerliklerin çoğu, sonrakinin öncekini izleyişinden ötürü değil, hepsinin şöyle ya da böyle ezoterik bir nitelik taşımasından ileri gelir. [Ezoteriklik, günümüzde, bir kuruluştan diğerine farklı bir şekilde tanımlanabiliyor.]

Tarihte olduğu gibi günümüzde de birçok yazar, Tapınak Şövalyeleriyle sadece Masonluk arasında benzerlik kurmuş hatta Masonluğu bu tarikat ile ilişkilendirilmiş, özdeş göstermeye bile çalışmıştır.

Bunun bir nedeni "Masonluk" konusunun öteden beri toplumlarda pek popüler oluşu, merak edilişidir.

Bu kitabın adı **"Tapınakçılar Siyonistler ve Masonlar"** olduğuna göre; elbette biz de Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın Masonluk ile benzerliklerinden (olduğu kadarıyla) söz etmekteyiz. Ancak işin aslına bakılacak olursa; böyle bir karşılaştırmanın çok daha geniş kapsamlı tutulması, birçok etkenin göz önüne alınıp değerlendirilmesi gerekir.

Nitekim benzerliklerin salt Masonluk ile yapılmasının bilinen bir diğer nedeni, -ilgi çekerek sansasyon yaratmak gibi bir art niyet yoksa- bu konuda yeterince bilgi sahibi olmamaktır. Masonluğun tarihindeki bazı olayları da iyi irdelememiş hatta belki yanlış anlamış olmaktır. Bu konuyu bu kitapta sıra Masonluğu inceleme aşamasına geldiğinde anlayacağız.

* * *

Tapınak Şövalyeleriyle bağlantılı olarak, yukarıda değinmiş olduğumuz "dudaktan öpme" yöntemi, kimilerince doğrudan ve açıkça homoseksüelliğin göstergesi olarak nitelenmiştir.

Gerçi bu tarikattaki "bekâret" ilkesinin yani kadınlarla düşüp kalkmanın yasak oluşunun yer yer eşcinsel ilişkilere yol açmış olduğu yadsınamaz. Fakat Ortaçağda bir erkeğin bir diğerini dudaklarından öpmesi, bunun göstergesi değildir. Çünkü o tarihlerde bu yöntem, halk arasında bile çok yaygın ve olağan bir uygulamaydı.

Nitekim tarikatın ortadan kaldırılması sırasında, homoseksüellik de bir suçlama olarak ortaya konmuştur ama "dudaktan öpme" uygulaması bunun açık bir kanıtı olarak gösterilmemiştir.

Konu "homoseksüellik" ya da "eşcinsel ilişki" olunca, Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın bu konuda çok duyarlı bir tutum takınmış olduğu, tarikatın üyeleri arasında böyle bir ilişkinin kovulmayı gerektiren bir suç sayılmasından bellidir. Bu bağlamda birtakım başka önlemler de alınmış olduğu bilinir. Bunlardan biri, yatakhanelerin tüm gece boyunca aydınlık tutulmasıdır. Ayrıca şövalyeler, uyurken tuniklerini çıkarır ama pantolon, kemer ve ayakkabılarını çıkarmadan yatardı. Elbette bunlar, eşcinsel ilişkileri kesinlikle engelleyecek önlemler değildi. Fakat en azından ayan beyan, uluorta olmamasını sağlayabilirdi.

Peki, Tapınak Şövalyeleri, karargâhın dışına çıktıkları zaman bile hiçbir cinsel ilişkide bulunmadan mı yaşardı?... Öyle ise, bu insanın doğasına aykırı değil mi?

Doğaya aykırı olduğu doğru fakat bu bağlamda ne yaptıklarına ilişkin, sonradan yargılanmaları sırasındaki eşcinsel ilişkide bulunmak iddiası dışında bir bilgi yok.

* * *

Tapınak Şövalyelerinin, birer "savaşçı keşiş" olarak, ikinci ve sonraki bazı haçlı seferlerine katılmış olması hatta küçük ya da büyük başka çatışmalarda yer almaları da pek önemli değildir.

Çünkü ne tek başlarına ne de bir örgüt olarak savaşmışlardır; aralarına katılmış başka askerler de vardır.

Üstelik katılmış oldukları savaşlarda "olağanüstü" olarak nitelenebilecek bir başarıdan da pek söz edilmemiştir.

Onlar olmasaydı da o savaşlar olacak ve öyle sonuçlanacaktı.

Bu nedenle, Tapınakçıların asıl ekonomik ve politik bakımdan özelliklerine, tarih boyunca savaşmak dışında neler yapmış olduklarına bakmak gerekir.

Zaten tarihteki ünlerini sağlayan da, kaderlerini çizmiş olan da şövalyelikleri değil, bunun dışında yapıp etmiş oldukları işlerdir.

«Böyle sıkı kuralları olan bir kuruma bağlı bir şövalye, şövalyelikten başka ne gibi bir iş yapmış olabilir ki?»

Asıl sorun da burada!

Bu tarikatın tarihteki varlığını sürdürdüğü iki yüzyıla yakın süre içinde, Tapınak Şövalyelerinin en az yapmış olduğu, pek ender olarak uğraştığı şey nedir biliyor musunuz?

Kuşkusuz bilenler var.

Fakat biz bilmeyenler için bunun ne olduğunu söyleyelim:

Şövalyelik.

Öyleyse Tapınak Şövalyelerinin asıl işlevi neydi?... Neyle uğraşır, ne yaparlardı?

Zaten bilinmesi gereken de o!... Nitekim bu kitabın izleyen bölümünde onu anlatacağız.

O anlatım, doğruluğuna inanacak olursanz, -inanmak zorunda değilsiniz- Tapınak Şövalyeleri'ne ilişkin pek farklı bir yargıya varmanıza neden olabilir.

Ne yapalım!... Çare yok!

Sonraki Bölüm : Akdeniz İmparatorluğu